

Bortglömd pojke i totalkatastrof

Jag är 11 år gammal. Min pappa har tagit sitt liv. Min mamma är bakom sin kontrollerade fasad - inte i stånd att ta hand om mej.

Ett illvrål sitter intapetserat i väggarna i det nya radhuset vi flyttade till kort efter min fars död. En sjuk tystnad pyr i mahognymöblerna.

Ett osynligt gift av förnekelse i luften.

Jag är en bortglömd pojke med ett kaos av sorg, vrede och frustration inom mej. Stänger in mej på mitt rum och vräker på Kiss! Skickas på kollo i 3 veckor. Min nya manipulerande styvpappa förödmjucar mej, och mamma är blind. Jag tappar sakta sakta kontakten med den sanna verkligheten. Stänger av det olidliga, men håller en glad tapper mask utåt, för det mesta.

Men det som jag skriver nu, 30 år efteråt, det förstod jag inte så mycket av, då, mer än att livet var fel... Jag önskar jag hade förstått. Jag önskar att jag hade lämnat in mej själv hos socialtjänsten, och att jag hade kunnat förklara för dom: katastroftillståndet. Önskar så innerligt att jag hade fått komma till en annan familj. Till ett H e m med ordning, riktig kärlek & omsorg.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Johan Bergstjärna med Poeter.se id #21041 innehar upphovsrätten